

Fotograf, který hledá lidskost. Jindřich Štreit byl letos oceněn za celoživotní práci

12.4.2025 - Vendula Kryštofová | Charita ČR

První fotoaparát si koupil od svého profesora hudební výchovy, který ho učil na housle.

Od pana profesora Jana Bukovjana jsem získal za 400 Kč fotoaparát Welta se záklopným objektivem. Tehdy mi na něj přispěl tatínek, ale musel jsem mu slíbit, že deset let nebudu kouřit, říká s úsměvem Jindřich a dodává: „Nejenže jsem slib dodržel, já ale vlastně nikdy ani kouřit nezačal. Tatínek se jen obával, že když mám z malé vesnice odejít do velkého města, kdy jsem šel studovat na vysokou školu do Olomouce, tak kdo ví, koho tam potkám.“

Profesor Bukovjan podle Jindřicha Štreita měl zálibu právě v nakupování a prodávání starších fotoaparátů. Byla to pro něj spíše finanční záležitost než umělecká. „Jednou mi nabídl, jestli bych od něj nechtěl nějaký fotoaparát koupit. Já jsem do té doby nikdy nefotografoval, ale vznikla taková situace, a tak jsem si řekl, že to zkusím,“ vypráví.

Za nejdůležitější věc při focení považuje to, jakou myšlenku chce fotograf vyjádřit, až poté podle něj přichází na řadu fotogeničnost a vztahy, o které se nejvíce zajímá.

říká **Jindřich Štreit**.

Jindřich Štreit si začátkem letošního roku převzal také ocenění od Czech Press Photo za celoživotní dílo a cenu mu předala jiná legenda české fotografie, Josef Koudelka. Během svého života se Jindřich věnoval právě nejvíce sociálním tématům, mezilidským vztahům a je také známý jako fotograf vesnice, které od 70. let kontinuálně mapuje do teď. „V současné době se věnuji například vězeňstvím, bezdomovectvím nebo tématu smrti, ale momentálně jsem připravil i výstavu, která je úplně odlišná. Na výstavu jsem dělal snímky, kdy jsem fotil pouť z Prahy na jeden klášter. Celé to připravil pan architekt Kovář,“ popisuje.

Jedno z nejobtížnějších témat, které člověk k focení může dostat, je právě smrt nebo vážné nemoci. „Jeden takový velmi těžký soubor, na kterém pracuji, je o kómatu. Zajímá mě, jakým způsobem jsou lidé v kómatu léčeni, jak se k nim přistupuje a jak k nim přistupuje jejich rodina – jsou to zase ty vztahy,“ říká Jindřich.

Sám také dlouhodobě spolupracuje s Charitou České republiky, kdy před pár lety nafotil knihu Být doma. Ta je o lidech, kteří umírají.

vysvětluje.

Pokud by se dal Jindřich Štreit nějak popsat, tak jako sociální fotograf. Věří totiž, že s fotografováním musí navázat kontakt, aby ho trochu poznal. „Nezačínám fotografovat hned. S tím člověkem si prvně povídám, chci se o něm něco dozvědět a během rozhovoru pozoruju nejen verbální stránku, ale i tu vizuální. Pokud se toto podaří, je to krásné pozorování, pokud se to nepodaří, tak od toho odcházím nebo udělám formální záběr, že jsme se potkali, ale už to nepokračuje. Ona ta fotografická práce totiž ze začátku ustupuje komunikaci. Je to tak proto, abych daného člověka prvně získal pro myšlenku, kterou já mám v hlavě. Pokud fotograf není sociální, může fotit zátiší, které se nehýbe nebo krajinu se kterou nemusí mluvit. Myšlenku, kterou já chci vyjádřit vztahem, mohou ostatní vyjádřit pohledem, který si najdou v té krajině,“ doplňuje s tím, že skvělou fotografii je schopný udělat ale i amatér.

„Jestliže je to osoba, která s fotografováním žije, zná ho, ví o něm vše a nafotografuje ho s vědomím, že to jsou fotografie, které jsou neopakovatelné a třeba poslední, může udělat nádherný soubor. Každý z nás je ale jiný a každý si tu cestu fotografování musí najít podle svého, jak mu to vyhovuje a jak přistupuje k životu. Budme tolerantní ke všem způsobům té práce,“ dodává Jindřich.

Pro další informace a poslech předešlých dílů navštivte stránky podcastu **ChariTALK**.

Přejeme vám příjemný poslech!

<https://www.charita.cz/aktuality/z-domova/novy-podcast-fotograf-jindrich-streit>